

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Rudyard Kipling

Cartea junglei

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Rudyard Kipling 7-8

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-12

.....

Capitolul 1

Frații lui Mowgli 13-37

.....

Capitolul 2

Vânătoarea lui Kaa 38-61

.....

Capitolul 3

Tigrul! Tigrul! 62-78

.....

Capitolul 4

Foca albă 79-94

.....

Capitolul 5

Rikki-Tikki-Tavi 95-112

.....

Capitolul 6

Toomai al Elefanților 113-121

.....

Capitolul 7

Slujitorii Maiestății Sale 122-135

Capitolul 1

Frații lui Mowgli

*Un pui mic de om, numit Mowgli, este găsit în
spatele tufişurilor din junglă. El este acceptat de haita
de lupi. Baloo și Bagheera votează pentru
el și îl învață legile junglei. Tigrul Shere Khan,
care este pe urmele lui, nu reușește să-l omoare
pe Mowgli.*

*Vulturul Rann aduce noaptea acasă,
Pe care Mang liliacul din prinsoare o lasă.
În staule și grajduri vitele-s încuiate,
Căci până-n zori vom fi noi în libertate.
Aceasta-i ora de mândrie și putere,
Colți și gheare și junghere.
Oh!... Ascultați chemarea!
Bună să fie vânătoarea
Pentru toți acei ce respectă Legea junglei!*

Cântec de noapte în junglă

Era ora șapte într-o seară foarte caldă pe dealurile Seconee. Tatăl-Lup s-a trezit din somnul din timpul zilei, s-a scărpinat, a căscat și și-a întins labelle una după alta pentru a scăpa de senzația de amorțeală din vârfurile lor. Mama-Lup stătea cu nasul ei mare și cenușiu așezat deasupra celor patru pui ai ei încolăciți care scânceau, și luna strălucea în gura peșterii în care trăiau cu toții. Tatăl-Lup a mers la poalele dealului să se ușureze și a văzut o umbră mică cu o coadă stufoasă în spatele tufișurilor.

Era șacalul – Tabaqui Linge-Blide. Lupii din India îl disprețuiesc pe Tabaqui, pentru că el aleargă să facă rău, să spună povești mincinoase și să mănânce resturi și bucăți de piele din grămezile de gunoi din sat. Lupii

se tem de el. Chiar și tigrul fuge și se ascunde când micul Tabaqui se înfurie, pentru că furia lui este cel mai periculos lucru pe care-l poate întâlni un animal sălbatic. Furia lui Tabaqui este cunoscută sub numele de turbare.

Lui Tabaqui îi era foame și el a cerut ceva de mâncare. Tatăl-Lup nu avea de mâncare în vizuină, așa că l-a refuzat. Tabaqui merse grăbit în fundul peșterii, unde găsi un os de căprior cu ceva carne pe el, și se așeză să-i sfărâme capătul cu veselie.

– Mulțumesc pentru această masă bună, zise el, lingându-și buzele. Cât de frumoși sunt nobilii copii! Ce ochi mari au! Și sunt atât de tineri! Într-adevăr, trebuia să-mi amintesc că la început copiii regelui au fost oameni.

De fapt, Tabaqui știa că nu este nimic mai jenant decât să complimentezi copiii în fața părinților lor. A fost fericit să-i vadă pe Mama-Lup și pe Tatăl-Lup stânjeniți. Tabaqui se așeză în tihnă și se bucură de răutatea lui, apoi spuse malițios:

– Shere Khan, marele tigru, și-a schimbat terenurile de vânătoare. El va vâna pe aceste dealuri luna următoare, așa mi-a spus.

Shere Khan era tigrul care a trăit lângă râul Wainunga, la 20 de mile depărtare. Ura lupii și oamenii. Întotdeauna a vrut să fie regele întregii păduri.

Când a auzit despre Shere Khan, Tatăl-Lup s-a înfuriat și a spus:

LIBRIS

We know
books

— Prin Legea junglei, el nu are dreptul să-și schimbe reședința fără niciun avertisment. El va înspăimânta tot vânatul pe o rază de zece kilometri, iar eu va trebui să vânez cât doi lupi zilele astea.

— Nu degeaba l-a numit mama lui Șchiopul, spuse Mama-Lup încet. S-a născut cu un picior bolnav și de aceea a ucis numai vite. Acum sătenii din Waingunga sunt furioși pe el, și vine aici ca să-i înfurie pe sătenii noștri. Oamenii vor curăța jungla din cauza lui. Când el este departe, noi și copiii noștri trebuie să fugim atunci când iarba este incendiată. Într-adevăr, îi suntem foarte recunoscători lui Shere Khan!

— Să-i spun despre recunoștința voastră? spuse Tabaqui.

— Ieși afară! cedă Tatăl-Lup. Pleacă și vino cu stăpânul tău.

— Am să plec, spuse Tabaqui liniștit. Dar puteți auzi vocea lui Shere Khan în tufișurile de mai jos. Acum depinde de fiecare cum se salvează.

Tatăl-Lup își ciuli urechile și ascultă: jos, în valea care cobora spre un mic râu, auzi strigătele seci, furioase și mârâite ale unui tigru care nu a prins nimic și nu-i pasă dacă toată jungla știe asta.

— Nebunul! spuse Tatăl-Lup. Crede că ne e frică de el? El nici măcar un om nu poate mânca!

Apoi s-a auzit un urlet al lui Shere Khan.

— A ratat prada, spuse Mama-Lup. Ce-o fi?

Tatăl-Lup alergă afară câțiva pași și îl auzi pe Shere Khan mormăind și bolborosind cu sălbăticie pe măsură ce se rostogolea în tufișuri.

– Nebunul nu are niciun pic de minte: a sărit în focul de tabără al unui tăietor de lemne și și-a ars picioarele, spuse Tatăl-Lup cu un mârâit. Tabaqui este cu el.

– Vine ceva spre vârful dealului, spuse Mama-Lup, ciulind o ureche. Pregătește-te!

Frunzișul foșnea ușor în tufișuri și Tatăl-Lup s-a dus să verifice ce era.

– Un om! exclamă el. Privește! Un pui de om.

În fața lui era un bebeluș brun și golaș, care abia putea să meargă. Copilul era molcuț și avea gropițe drăgălașe în obraji. Privi în sus spre fața Tatălui-Lup și râse.

– Este un pui de om? întrebă Mama-Lup. N-am văzut niciodată unul. Adu-l aici.

Ținu copilul între labe și spuse:

– Cât e de micuț! Cât e de golaș și de îndrăzneț! Acum, se pune întrebarea dacă a existat vreodată un lup care să poată crește un pui de om printre copiii săi?

– Parcă am auzit odată vorbindu-se despre așa ceva, dar niciodată în haita noastră sau în vremea mea, a spus Tatăl-Lup. El este complet fără păr și l-aș putea omorî doar atingându-l cu o labă. Uite cum privește în sus și zâmbește!

Pe neașteptate, își făcu apariția tigrlul Shere Khan, venit să vadă ce se petrece. Tatăl-Lup l-a văzut și l-a întrebat:

– De ce ai nevoie?

– De prada mea. Un pui de om mergea pe aici, a spus Shere Khan. Părinții lui au fugit. Dă-mi-l mie.

– Lupii sunt ființe libere, răspunse Tatăl-Lup. Ei primesc ordine numai de la șeful haitei, și nu de la oricare ucigaș vărgat de vite. Puiul de om este al nostru.

Răcnetul lui Shere Khan răsună în vizuina din grota ca un tunet. Mama-Lup s-a îndepărtat de pui și a ieșit înainte, iar ochii ei, ca două lumini verzi în întuneric, se confruntară cu ochii aprinși ai lui Shere Khan.

– Puiul de om este al meu. El nu va fi omorât. El va trăi ca să alerge și să vâneze cu haita. Pleacă! se aprinse Mama-Lup.

Tatăl-Lup privi la Mama-Lup, uimit de atitudinea ei. Shere Khan ar fi putut să-l înfrunte pe Tatăl-Lup, dar nu putea să se opună Mamei-Lup, căci știa că din locul unde se afla, ea avea toate avantajele din teren și că s-ar lupta până la moarte. Așadar, el s-a retras din gura peșterii mârâind și când a fost afară, a strigat:

– Orice câine latră în propria sa curte! Vom vedea ce va spune haita privitor la acest pui de om. Puiul este al meu și el o va sfârși între dinții mei!

Mama-Lup se trânti la pământ gâfâind printre pui, iar Tatăl-Lup îi spuse sever:

– Shere Khan are dreptate. Puiul trebuie să fie prezentat haitei. Oare să îl păstrăm, mamă?

– Îl păstrăm! El a venit noaptea gol, singur și foarte înfometat, și totuși nu s-a temut! Uite, a și împins pe

unul din puii mei la o parte. De acum înainte îl voi numi Mowgli.

— Dar ce va spune haita noastră? se întrebă Tatăl-Lup.

Legea junglei stabilește foarte clar că, de îndată ce puii Lupului sunt suficient de mari și pot sta pe propriile picioare, părinții trebuie să-i aducă la Consiliul Haitei. Acest Consiliu este în general ținut o dată pe lună, la lună plină. Acest lucru se întâmplă pentru ca ceilalți lupi să poată identifica puii, ca să nu îi atace. După inspecție, puii sunt lăsați liberi să plece oriunde doresc.

Tatăl-Lup a așteptat până când puii lui puteau să alerge puțin și apoi, în noaptea de Întâlnirea Haitei, îi luă pe Mowgli și pe Mama-Lup la Stânca Consiliului, pe un deal acoperit cu pietre și bolovani, unde ar fi putut să se ascundă o sută de lupi.

Akela, marele Lup Singuratic de culoare gri, era șeful haitei. El ședea pe stânca lui și, mai jos de el, stăteau patruzeci de lupi sau mai mulți, de toate dimensiunile și culorile. Se vorbea foarte puțin la Stâncă.

Apoi, Tatăl-Lup l-a împins pe Mowgli în centru atunci când l-au chemat, și copilul a rămas așezat acolo, râzând și jucându-se cu niște pietricele care străluceau în lumina lunii.

Akela nu și-a ridicat deloc capul dintre labe, dar roștea continuu strigătul monoton: „Uitați-vă bine!”. Un răget asurzitor izbucni din spatele stâncilor. Era glasul lui Shere Khan, care striga:

– Puiul este al meu. Dați-mi-l mie. Ce au Lupii Liberi de-a face cu un pui de om?

Era ca un șirag de mormăieli pătimășe, iar un lup tânăr, în al patrulea an de viață, reluă întrebarea lui Shere Khan către Akela: „Ce au Lupii Liberi de-a face cu un pui de om?”

Legea junglei spune că dacă există vreun litigiu cu privire la dreptul unui pui de a fi acceptat în haită, în favoarea lui trebuie să vorbească cel puțin doi membri ai haitei, care să nu fie tatăl sau mama lui.

– Cine vorbește pentru acest pui? întrebă Akela.

Cum nu s-a auzit niciun răspuns, Mama-Lup s-a pregătit pentru ceea ce știa că va fi ultima ei luptă, dacă se va ajunge la luptă.

Singura creatură din altă specie care era acceptată la Consiliul Haitei era Baloo, somnorosul urs brun. El îi învăța pe puii de lup Legea junglei.

– Puiul de om? întrebă Baloo. Vorbesc eu pentru puiul de om. Nu este nimic rău în privința puiului de om. Lăsați-l să alerge cu haita și să interacționeze cu ceilalți. Îl voi învăța eu însumi Legea junglei.

– Mai avem nevoie de încă unul, spuse Akela. Baloo a vorbit, și el este profesorul puilor noștri. Cine mai vorbește în afară de Baloo?

O umbră neagră a coborât în jos, în interiorul cerului. Era Bagheera, Pantera Neagră, neagră ca cerneala peste tot, dar cu marcaj de panteră. Toată lumea o cunoștea pe Bagheera și toți erau atenți să nu-i taie

LBRIS

We know
books

